

obleka se jim rahlja, zdrseva z ram, se odpenja, se trga, izpod nje sije belo meso, voščeno kakor oranžno cvetje. Rabin ne vidi ne las, ne soja mesa, ne onemoglih, omamljenih vzkrikanj glasov in teles, njegov pogled se je zamaknjen izgubil nekam v višave, v njem se ne bliska nič, roke, ki jih dviga nad glavo, so podobne zapognjenim krakom svetega tempeljskega svečnika.

Ko napeta, prenavita sila raztrga kroga v odletajoče drobce, utrinkom pijane zvezde podobnim, se vrtil samo še rabin. Iz njega vro hripavi, kovinasto zveneči kriki, kakor da rasto izmed vzpelih se rok.

„Ura, ura, ura
Izrael.“

Človek nenadno ve: podobni so neskončnemu padanju trudnih avionov na osvojeno zemljo.

Potem zažene še rabina k ograji, čez katero se hočejo pognati vzviharjena telesa; z njimi vred izteza roke in glas proti obljubljeni deželi.

Šalóm, šalóm, šalóm!
Mir, mir, mir!

Ljudstvo, ki se je vrnilo, pozdravlja zemljo svojega kraljestva z mirom svojega romanja skozi stoletja in narode. Brežštevije koprnečih, zastrmelih obrazov, vtelešena sanja blodečega ljudstva; v zadnje valove morja, ki jih veže z izgnanstvom, padajo solze prvega utešenja.

Jaz sem kristjan in gledam od daleč, z visokega ples izvoljenih pred Palestino. Romam z njimi v Jeruzalem, a nihče me ga ni učil pozdravljati s solzami; in ob sončnem zahodu ne bom znal njegovih zlatih kupol in gorečega neba nad njimi malikovati s plesom do poslednje utrujenosti, s strastjo do zadnjega vzplamenenja...

Naša srca

Lili Novy

Naša srca so žalostna srca,
temà jih tare, nemir jih muči.
Kje je pristan, kjer prižgane so luči,
da se popotnik premražen izkrca?
Ker naša srca so žalostna srca.

Mi smo brez sladke utehe, brez strehe,
nimamo njive, da bi jo orali,
grede, da mirno bi grudo kopali.
Gole, neplodne vodé so nam lehe,
težki oblaki neba so nam strehe.

Vendar ob mrzlih, meglenih večerih
gledam po teh razrvanih valovih,
gledam po svojih razburkanih dnovih,
tajnost zagledam v teh trudnih nemirih,
tiho svečavo v meglenih večerih.

Vem, da smo polje prečudno orali!
Zakrvaveli so beli nam vali,
seme rdeče smo v noč zasejali,
rezali sled proti gorki obali,
njivo nemirno morja preorali.

Naša srca so žalostna srca,
temà jih tare, nemir jih muči,
vendar v pristanu se svetijo luči,
da se popotnik premražen iskrca,
da se ogrejejo žalostna srca.

Rešitev

Lili Novy

Že dolgo se moj duh več prost ne ziblje
v sinjinah jasnih, kakor lahni ptič.
Jetnik je zdaj, ki ude trudno giblje,
ubog cigan, ki žene ga birič.

Hudo mi je, nogo teži veriga,
tesno tišči železo mi roko.
Moj dan se že do smrti ranjen dviga,
moj prostor je temán, srcé bolnó.

O plahi mesec zimske pokrajine,
ti sladko sonce, vse pomladi vir,
oblak preteč, ki blisk iz njega šine,
jesenski veter, blaženi nemir,

kaj niste vi mogočni mi sodrugi?
Zakličite! Vam še zaupa duh!
Rešite ga, ki skoraj gine v tugi!
Vas čuje še, glasovom zemskim gluh.

Kot svetli plamen sveče zatrepeče,
ko vaše sile živi dih spozna,
ki ga ponese v pesmi bele sreče
iz ječe do viharnega neba.